Om echter uit te maken of de meening van Drews juist is, heeft men aan zijne apodictische verklaring niet genoeg. Men behoort na te gaan wat de wijsgeeren, die op Plato's vorming invloed hebben geoefend, over „het zijn" en „het begrip van het zijn" hebben geleerd; men moet onderzoeken, of Plato in zijn geschriften het onderscheid tusschen den genetivus subiectivus en den genetivus obiectivus in deze en dergelijke uitdrukkingen inderdaad heeft voorbijgezien. Kan men dat, na een nauwgezet onderzoek, inderdaad aantoonen, wat m. i. zeer onwaarschijnlijk is, dan bestaat er eenige grond voor het vermoeden van Drews, maar dan zal dat vermoeden nog aan alle dialogen van Plato en aan het oordeel van Aristoteles moeten worden getoetst. Hoe de uitslag van dat onderzoek echter ook zijn moge, het kan, juist omdat het op den oorsprong van Plato's philosophie betrekking heeft, daarover een helder licht doen schijnen. Is hier niet de oorsprong van het woord van groote beteekenis voor den uitlegger?

Het andere voorbeeld van eene uitlegging, die rekening houdt met bewuste of onbewuste motieven, welke het woord van eenen schrijver in zijnen oorsprong beheerschen, ligt op het terrein der geschiedschrijving. Daarbij moet ik opmerken, dat eene goede uitlegging niet slechts verklaart wat geschreven staat, maar ook rekening houdt met hetgeen er niet staat, doch verwacht had mogen worden.

De overlevering der oude geschiedschrijvers Polybius en Livius, en in overeenstemming met dezen ook die van Strabo, Pausanias, Polyxenus en een Grieksche inscriptie, zegt dat Attalus van Pergamum de eerste was, die de Galaten, welke van 278/7 v. Chr. af Klein-Azië door hunne plundertochten